

Kuulma, sest minna ollen raskeste maas
haige. Rebbane agga kes ikka tark on,
kõstis: Minna waaton et ni palju jälgesi
seina auko sisse läinud, et agga mitte üks
ainus taggasi tulnud. Sepärrast ma kar-
dan, et need jälged mind kohhutawad.

Oppetus.

Kes korra põllend, kardab tuld. Üks
moistlik Zanimenne ei ussu nenda kergeste,
waid temma mõtleb hästi järele enne
kui ta middagid ennese ette wottab. On-
nis on se, kes teiste õnnetusse läbbi targe-
maks saab!

Koer.

Üks koer, kes sõbbe hea perremehhe jures
hästi sai sõõtud, tüddis waimaks perremeh-
he leima koorid, pudro ning lihahondid
sua.

Veinwa peäle ta haistas, nähris nattuke,
jättis mahha ning tahtis selge lihha sada.

Ea

Ea lähheb omma perremehhe jurest ärra
ning otsib lihha, agga ükski andis temma-
le sedda. Nenda ta kais monningad pä-
wad ühhest ärra teise jure. Kõht olli jüb-
ba sisse langend ning nenda kurtud et keif
kõnrid olli näha. Wiimaks ei woi koer
ennam enast aitada, sepärrast tulles tem-
ma hopis kermastud ning nälga pärrast
põot surmud omma endise perremehhe jure
taggasi, ning pallub, et perremees piddi
ommeti temmale andma rabbad ning vii-
bud mis teistele koerdele ennam ei kōba.
Hea küll, ütles perremees, ma tahhan kate-
fuda. Siis juhhatas ta tedda kambi,
ning näitis temmale leiba, pudro ning lih-
hahondid. Zubba Koer libbas mõeld
ning mõtles enast õigete tõiide neelma.
Agga perremees wottis leiba, haistas peäle
ning ütles: Kallis leib on hallitand, se ei
olle so meele pärrast. Pudro katsumas üt-
les jälle: Se on happuks jänud ning teeb

X

saama